Cartea Vieţii

Cartea Vieţii

Întâi să îţi spun ce nu înseamnă ştergerea din Carte. A fi şters nu înseamnă că cineva îşi pierde mântuirea. Există multe versete care arată clar că mântuirea nu se poate pierde. Ea este tot atât de desăvârşită ca lucrarea Domnului Isus la cruce şi nu putem să o pierdem deoarece nu ne este încredinţată nouă. Aici trebuie să înţelegi că există trei aspecte ale mântuirii, după cum sunt trei părţi ale fiinţei noastre (vezi 1 Tesaloniceni 5.23).

Mântuirea duhului – este echivalentă cu naşterea din nou – este ceea ce aduce în cel credincios o făptură nouă din Dumnezeu, o făptură incoruptibilă în sine şi care va moşteni promisiunile Domnului Isus. Pentru a primi această nouă fiinţă se cere doar credinţă, care este şi ea un dar de la Dumnezeu. Numai aceasta! Potrivit cu Efeseni 2.8: mântuire prin har, prin credinta!

Mântuirea sufletului – (vezi 1 Petru 1.9) este un rezultat al vieţii de credinţă, o finalitate a ei. Este mântuirea în sens de transformare după chipul Domnului (2 Corinteni 3.18) în aspecte practice de viată. Aceasta mântuire a sufletului trebuie dusă la capăt „în frică şi cutremur” (Filipeni 2.12). Este acel aspect al mântuirii care priveşte izbăvirea, nu de păcate, ci de păcat ca putere dominatoare în viaţă, izbăvire de „eu”, în ultimă instanţă izbăvire de propria voinţă. Deşi aceste aspecte sunt tratate pe larg în multe texte din Noul Testament şi ilustrate în situaţii şi personaje ale Vechiului Testament, totuşi nu greşim dacă spunem că textul fundamental care tratează subiectul este Romani 7 şi 8 prima parte.

Mântuirea trupului – se va manifesta la venirea Domnului, prin transformare pentru cei în viaţă şi prin înviere pentru cei adormiţi.

În toate aspectele mântuirii, Domnul Isus este direct implicat, iar pierderea unuia dintre cei credincioşi ar fi o nedesăvârşire a lucrării Sale, lucru pe care sigur nu îl putem admite. Domnul Însuşi admite că nimeni nu ne va smulge din mâna Lui (ce ridicol ar fi ca cineva să sugereze că nimeni nu ne va smulge, dar putem să ne smulgem noi ...). Mântuirea noastră implică în cel mai înalt nivel Persoana şi lucrarea Domnului, aşa încât „chiar dacă noi suntem necredincioşi, El rămâne credincios pentru că nu se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2.13).

Este important acum să remarcăm un lucru: dintre cele trei aspecte ale mântuirii numai cel al mântuirii sufletului este prezentat că un proces îndelung şi în care omul are o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Harul mântuirii (duhului – nasterea din nou – viaţa veşnica) l-am primit „atunci când am crezut”. Nemurirea, neputrezirea este un proces care are loc la venirea Domnului „într-o clipă, o clipeală din ochi”. Dar în ceea ce priveşte transformarea după chipul Domnului, manifestarea caracterului Său în viaţa practică, aceste lucruri necesită timp şi sârguinţă din partea celui credincios. El face acestea nu pentru a ajunge în cer, ci că unul care are aceasta certitudine. Asa ne învaţă Domnul în Ioan 14. El spune că avem un loc asigurat şi stim cine este Acela care ni-l pregăteşte. De aceea, să dovedim că Îl iubim, păzind poruncile Lui – poruncile Lui fiind suma tuturor îndemnurilor practice din Scriptură cu privire la umblarea celui credincios călcând pe urmele Domnului Isus.

După această lungă introducere aş vrea să tragem o prima concluzie: mântuirea este sigură pentru că depinde de El şi nu de mine. Ceea ce ţine de mine este doar străduinţa de a fi tot mai mult asemenea Lui – străduinţă care nu înseamnă decât a renunţa conştient şi permanent la propria voinţă pentru a fi călăuzit de Duhul Sfânt în fiecare clipă din viată. De modul cum ne achităm această responsabilitate depinde răsplătirea pe care o vom primi (2 Corinteni 5.10), mântuirea, în sensul de a ajunge în cer, fiind sigură chiar şi pentru credinciosul care (ipotetic) nu ar primi răsplătire (1 Cor. 3.15).

Acum, câteva cuvinte despre Carte, Cărţi. Exista mai multi termeni:

Cartea Ta (Exod 32.32, Ps. 139. 16)

Cartea Vieţii (Apocalipsa 20.15)

Cartea Vieţii Mielului (Apocalipsa 13.8)

Cărţi cu faptele oamenilor (Apocalipsa 20.12) F

Fără să fi căutat în toate locurile în care acest subiect este menţionat, aş vrea să scot în evidenţă câteva, alături de explicaţiile pe care le-am găsit referitor la ele.

Exod 32 ne prezintă două dificultăţi, una legată de cererea lui Moise, cealaltă în legătură cu răspunsul lui Domnului. În cea dintâi privinţă prefer să transcriu un citat al unui frate binecunoscut, acum la Domnul: „Moise, plin de zel pentru popor, dar dând la iveală limite în înţelegere, comportându-se într-un mod pe care Dumnezeu l-a permis pentru învăţătura noastră, propune poporului să încerce, urcând din nou pe munte, a obţine ispăşire pentru păcatul lor. În privinţa acestei mijlociri pe care el urma să o facă, se exprimă cu „poate”. El cere lui Dumnezeu să-l şteargă din Cartea Sa, decât să vadă pe popor fără putinţă de a fi iertat. Dar Dumnezeu refuză; şi chiar dacă în urma mijlocirii lui Moise, poporul este cruţat şi aşezat sub căile răbdării şi îngăduinţei Sale, totuşi fiecare israelit rămânea sub povara responsabilităţii înaintea lui Dumnezeu, rămânea sub lege. Astfel, Dumnezeu spune că pe cel care a păcătuit, pe acela îl va şterge din Carte.”

Prin urmare medierea lui Moise a avut valabilitate în sensul acesta: ca Dumnezeu, în suveranitatea Sa, să ierte poporul şi să-l readucă sub guvernarea Sa, o guvernare ale cărei principii le vom vedea mai apoi în descrierea Scripturii. Dar aceasta mediere nu putea ispăşi păcatele israelitilor, astfel încât ei să fie la adăpost de efectele şi de sabia legii (de aceea, aceasta revelaţie a lui Dumnezeu, deşi arată un Dumnezeu plin de bunătate, este numită de apostolul Pavel „o slujbă a morţii şi a condamnării” – 2 Corinteni 3.3, 7.9. Pentru că atât timp cât poporul era încă sub lege, cu cât Dumnezeu era mai bun, cu atât poporul era mai vinovat). Moise primeşte porunca de a conduce poporul la locul rânduit şi i se spune că un înger va merge înaintea lor.

Remarcăm în faţa acestor lucruri marea diferenţă dintre lucrarea lui Moise şi cea a scumpului nostru mântuitor. Hristos coboară din locul locuinţei sale, din sânul tatălui, pentru a face voia Sa. Si, deşi a ţinut legea (în loc să sfărâme tablele ei – semne ale legământului dintâi în faţa

exigenţelor cărora omul era total incapabil), El poartă totuşi pedeapsa pentru încălcarea ei. Apoi, odată împlinită ispăşirea, se întoarce în cer, nu cu un trist „poate” pe buze, care s-ar fi topit repede în faţa sfinţeniei lui Dumnezeu, ci cu însuşi sângele Său scump, semn al ispăşirii împlinite şi al statornicirii noului legământ. Iar valoarea acestui sânge nu putea fi îndoielnică în faţa Dumnezeului înaintea Căruia era prezentat.

Rămâne o problemă aparent nerezolvată încă, în contextul discuţiei noastre, şi anume afirmaţia că cel care a păcătuit va fi şters din Carte. Cartea Vieţii aici este simplu, termenul folosit pentru registrul în care sunt inscrisi cei vii care trăiesc. Există deci o carte în care sunt scrisi toţi cei care sunt vii fizic. Din această carte numele poate fi şters în sensul că persoana respectivă moare. Acesta e sensul versetelor din Exod 32 şi Ps 69.28.

A fi şters din această carte înseamnă a muri fizic, ca o consecinţă a judecăţii lui Dumnezeu fie asupra celor care păcătuiseră în pustiu (Exod 32) fie asupra celor care L-au răstignit pe Domnul Isus (Ps. 69) – toţi acei iudei care refuzând harul îşi atrag pedeapsa aspră a legii. Ei nu numai că sunt ştersi din cartea vietii fizice (în varianta grecească a Vechiului Testament se foloseste termenul de „carte a celor în viata”) dar nu sunt nicidecum înscrisi în cartea vieţii eterne impreuna cu cei drepti (Ps. 69.28). Să mai remarcăm un aspect, şi anume: cartea vieţii fizice pe pământ este numită şi cartea lui Dumnezeu „Cartea Ta” (Exod 32, Ps. 139.16).

Cartea vieţii eterne (sau cartea vieţii Mielului) este registrul în care sunt scrisi toti cei care au prin credinţă viaţa eternă (lucru valabil pentru toţi credincioşii din toate timpurile, în virtutea lucrării Domnului de la cruce). Din această carte nimeni nu poate fi şters. Deci, când citim „cartea vieţii”, trebuie din context să înţelegem dacă este vorba de cartea vieţii fizice (Exod 32.33, Ps. 139.16, Ps. 69.28) sau daca e vorba de cartea vieţii eterne (Filipeni 4.3, Apoc. 22. 12, 15).

În Daniel 21.1 găsim şi o altă „carte”, fără alt cuvânt care să o descrie, acolo fiind vorba de rămăşiţa credincioasă a lui Israel. Mai este menţionată o carte în Ps. 40 – este cartea planului lui Dumnezeu. Acelaşi lucru este reluat în Evrei 10 – sulul cartii.

În Apocalipsa găsim menţionate şi alte cărţi – se foloseste pluralul. Acolo sunt înscrise faptele celor morţi, nemântuiţi. Morţii nemântuiţi vor fi judecaţi dupa faptele lor. Aceste fapte sunt rele – pentru că au iubit mai mult intunericul decât lumina (Ioan 3.19) – iar Dumnezeu este drept să-i trimită în iad. Se mai face însă o verificare - ca o confirmare – arătându-se că numele lor nu sunt scrise în cartea vieţii. Aceasta înseamnă că cei necredincioşi nu vor primi o pedeapsă în funţie de faptele lor, ci doar datorită faptului că nu au primit viaţa eternă în dar.

Unii oameni încă stau în dubiu – că şi Pilat odinioară – „ce să fac cu Isus, care se numeşte Hristos?”. La o astfel de întrebare trebuie să răspundem fiecare personal. Scriptura îndeamnă: „Crede în Domnul Isus şi vei fi mântuit, tu şi casa ta”; iar pentru noi cei credincioşi: „sfinţiţi în inimile voastre pe Hristos că Domn”. Dacă El este mântuitorul tău (aceasta o stie Dumnezeu conform 2 Timotei 2.19 şi o stii şi tu personal – Romani 8. 16, 16) se cuvine să-i dai întâietate absolută în inima ta, acolo de unde ies izvoarele vieţii. Aceasta înseamnă să-L sfinţeşti ca Domn.

Şi încă un lucru: El ne poate tăgădui – în ceea ce priveşte mărturia noastră pentru El în această lume; dar nu ne va refuza niciodată accesul în cer pentru că nu Se poate tăgădui pe Sine. Aceasta este sensul textului din 2 Timotei 2.11-13.

Când mărturia poporului Israel era falimentară, când Daniel nu avea nici un argument pentru a cere restaurarea naţiunii, i-a mai rămas prin credinţă un singur lucru de spus: „pentru Tine” (Daniel 9.19). Esenţa, motivaţia şi siguranţa mântuirii noastre nu se gaseşte la noi ci la El. Iar dacă obişnuim să scriem El cu „E” mare, atunci adu-ti aminte ce spune Pavel: „ştiu în Cine am crezut”.

clickbible.org